

Sygn. akt IV P 129/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Alina Kordus - Krajewska

Protokolant: sekretarz sądowy Michał Ziółkowski

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2021 roku

sprawy z powództwa T. Z.

przeciwko K. B. (1)

o wynagrodzenie

I. Zasadza od pozwanego na rzecz powoda kwoty brutto:

a) 2600 zł (dwa tysiące sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za grudzień 2020r.,

b) 1750 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za styczeń 2021.,

II. W pozostałym zakresie postępowanie umarza,

III. Wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 3500 zł (trzy tysiące pięćset złotych),

IV. Zasadza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 962,68 zł (dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 286 zł (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych) tytułem części opłaty od pozwu, od której zwolniony był powód na mocy ustawy,

VI. W pozostałym zakresie opłatą od pozwu obciąża Skarb Państwa.

Sędzia Alina Kordus - Krajewska

Sygn. akt IV P 129/21 upr

UZASADNIENIE

Powód T. Z. wniósł pozew przeciwko pozwanemu K. B. (1) o orzeczenie nakazem zapłaty kwot tytułem wynagrodzenia :

a) 2600 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licząc od dnia 11.01.2021 roku do dnia zapłaty oraz

b) 3500 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licząc od dnia 11.02.2021 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz kosztem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty, względnie w tym terminie wniósł sprzeciw.

W przypadku wniesienia sprzeciwu wniesiono o orzeczenie wnioskowanych kwot wyrokiem.

W uzasadnieniu podano ,że powód nie otrzymał od pozwanego wynagrodzenia za grudzień 2020r. i styczeń 2020r.

W dniu 6 maja 2021r. został wydany w sprawie nakaz zapłaty.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych;

W uzasadnieniu podano ,że faktem niezaprzeczonym przez pozwanego jest to, że strony zawarły ze sobą umowę o pracę. Pierwszą umowę strony podpisały w dniu 03.08.2020r.- umowa o pracę na okres próbny od 04.08.2020r.- 31.10.2020r., za wynagrodzeniem 2.600,- brutto. Następnie w dniu 31.10.2020r. na czas określony - od 01.11.2020r.-31.12.2020r. za wynagrodzeniem miesięcznym 2.600,- złotych brutto. Kolejna umowa została podpisana w dniu 01.01.2021r. na czas określony - od 01.01.2021r.-31.06.2021r. za wynagrodzeniem miesięcznym 3.500,- złotych brutto.

W styczniu 2021 roku, powód, w dniu i w godzinach swojej pracy, został zastany przez pozwanego w stanie nietrzeźwości, co spowodowało, iż został natychmiast usunięty z miejsca pracy i oddelegowany do domu. Powód przebywał w dniu 27.01.2021-05.02.2021r. na zwolnieniu chorobowym, natomiast w dniu 06.02.2021r.-12.02.2021r. nie przyszedł do pracy, wobec czego na świadectwie pracy została wpisana nieobecność nieusprawiedliwiona nieodpłatna.

Pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę w trybie art. 30 § 1 pkt 3 Kodeksu Pracy, oraz na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu Pracy. Pracodawca bowiem może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Za takie z całą pewnością należy uznać przyście do pracy, przez pracownika, w stanie nietrzeźwości.

Dalej wskazano ,że powód nie przedstawia jakichkolwiek dowodów z dokumentów, na poparcie swojego twierdzenia, iż nie otrzymał od pozwanego ww. wynagrodzenia. Powód przedstawia jak dowód w tym zakresie zeznania dwóch świadków. Pozwany zakwestionował wiarygodność świadków i ich wiedzę na temat braku wypłaty wynagrodzenia.

Dodatkowo podano ,że zgodnie z zawartymi umowami o pracę wynagrodzenie 2.600,- złotych (tak umowa z dnia 31.10.2020r.) czy 3.500,- złotych (umowa z dnia 01.01.2021r.) było określone jako wynagrodzenie brutto, tj. przed potrąceniem składek ZUS i zaliczki na podatek dochodowy. Powyższe oznacza, iż na rzecz pracownika - powoda, do wypłaty powinna zostać przygotowana kwota netto- pensja brutto pomniejszona o składki ZUS: emerytalną, rentową, chorobową i zdrowotną oraz o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Wysokość potrąceń jest zależna od podstawy zatrudnienia. W przypadku umowy o pracę wszystkie składki są obowiązkowe. Płatność tych składek jest po stronie pracodawcy, nie mniej to pensja pracownika ulega odpowiedniemu pomniejszeniu o wysokość odprowadzonych składek (art. 87 § 1 Kodeksu Pracy).

Tym samym, wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda nie może być kwotą brutto, lecz kwotą netto, tj. odpowiednio 1.928,62 złote zamiast 2.600,- złotych, oraz 2.555,34 złote zamiast 3.500,- złotych.

Ponadto w okresie 27.01.-05.02.2021r. powód przebywał na zwolnieniu, wobec czego jego wynagrodzenie za styczeń 2021r. wynosiło 2.415,44 złote.

Ponadto pozwany zaprzecza jakoby nie doszło do wypłaty wynagrodzenia na rzecz pozwanego. Co czyni niniejszy pozew bezzasadnym i jako taki winien ulec oddaleniu.

Pozwany nadto z bardzo daleko idącej ostrożności procesowej, zarzut potrącenia dotyczy, zgodnie z art. 203¹§ 1 k.p.c, wierzytelności pozwanego z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez powoda.

Pozwany, zgodnie z treścią uzasadnienia pozwu powoda, który podnosi i twierdzi, że pozwany dokonywał na rzecz powoda wypłat wynagrodzenia w wysokości brutto zamiast netto, przedstawia do potrącenia kwotę 6.379,70 złotych.

Na powyższą kwotę składa się suma różnic, pomiędzy bezpodstawnie wypłaconymi pensjami w wysokości brutto a kwotami, które powinny zostać wypłacone powodowi - tj. kwotami wynagrodzenia w wysokości netto.

Wskazując na powyższe, z tytułu umowy na okres próbny z dnia 03.08.2020r. a także umowy z dnia 31.10.2020r. na czas określony, powód bezpodstawnie otrzymywał od pozwanego wynagrodzenie powiększone o kwotę **679,38 złotych** - na którą składa się kwota składki ZUS: emerytalna, rentowa, chorobowa i zdrowotna oraz o zaliczka na podatek dochodowy od osób fizycznych. Tym samym, powód jest zobowiązany do zwrotu na rzecz pozwanego kwoty 5.435,04 złotych, obejmującej 8 miesięcy zatrudnienia i wypłaty wynagrodzenia w wysokości brutto, zamiast netto.

Ponadto za okres zatrudniania w oparciu o umowę na czas określony z dnia 01.01.2021r. różnica pomiędzy kwotą brutto a netto wynosi **944,66 złotych**.

Powyższa suma różnic pomiędzy kwotami brutto a netto wynagrodzenia z tytułu umów o pracę, daje łączną kwotę **6.379,70 złotych**, którą pozwany niniejszym przedstawia do potrącenia, jako bezpodstawnego wzbogacenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew. Wyjaśnił, że otrzymywał zawsze do ręki kwoty podane w umowie jako kwoty brutto. Okoliczności rozwiązania umowy nie mają znaczenia w sprawie. Przedłożona przez pozwanego lista płac nie potwierdza odbioru wynagrodzenia przez powoda.

Na rozprawie powód wniósł o zasądzenie kwoty 2600 zł brutto za grudzień 2020r. i 1750 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych) za połowę stycznia 2021r. W pozostałym zakresie cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd ustalił co następuje:

Powód był zatrudniony u pozwanego w okresie od 31.10.2020 roku do 31.12.2020 roku na stanowisku pracownik budowlany z wynagrodzeniem na umowach o pracę 2600 złotych brutto, a w okresie od 1.01.2021 roku do 13.02.2021 roku na stanowisku pracownik budowlany z wynagrodzeniem 3500 złotych brutto.

Dowód: umowa o pracę z dn. 31.10.2020r., umowa o pracę z 1.01.2021 r. k.9-10 i k.28

Powód wykonywał pracę na terenie Szwecji. Powód umówił się z pozwanym, że będzie otrzymywał za pracę to co ma na umowie wraz z rozliczeniem za godziny pracy. Wynagrodzenia odbierała partnerka powoda K. B. (2).

Powód zjechał do Polski w połowie stycznia 2021r. W okresie od 27.01.2021-05.02.2021r. przebywał na zwolnieniu chorobowym. Umowa uległa rozwiązaniu z dniem 12 lutego 2021r. w wyniku rozwiązania bez wypowiedzenia przez pracodawcę.

Dowód: zeznania świadka K. B. (2)- protokół elektroniczny z dnia 10 sierpnia 2021r. od 00:06:46, przesłuchanie powoda - protokół elektroniczny z dnia 10 sierpnia 2021r. od 00:33:33, świadectwo pracy k.11

Pracodawca nie rozliczył się powodem z tytułu umowy o pracę nie płacąc pracownikowi wynagrodzenia za pracę za grudzień 2020 roku oraz za styczeń 2021 roku.

Dowód: zeznania świadka K. B. (2)- protokół elektroniczny z dnia 10 sierpnia 2021r. od 00:06:46, przesłuchanie powoda - protokół elektroniczny z dnia 10 sierpnia 2021r. od 00:33:33,

W związku z brakiem zapłaty należnego wynagrodzenia powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty żądanej kwoty, który upłynął bezskutecznie.

Dowód: pismo powoda z dnia 27.01.2021r. k.17

Sąd zważył co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych aktach sprawy i w aktach osobowych powoda a także w oparciu o zeznania świadka K. B. (2) i powoda . Sąd dał im wiarę w zakresie w jakim są logiczne, spójne i znajdowały potwierdzenie w materiale dowodowym. Sąd szerzej odniesie się do powyższego w dalszej części uzasadnienia.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego , który nie stawiał się prawidłowo wezwany na termin rozprawy .

Sąd pominął dowód z zeznań świadka Z. S., gdyż świadek został zawnioskowany na okoliczności przyczyn rozwiązania z powodem umowy o pracę co nie jest przedmiotem sporu w sprawie.

Powód na rozprawie cofnął wniosek o przesłuchanie świadka K. L..

Przedmiotem sporu w sprawie było roszczenie o wynagrodzenie. Powód zeznał, co znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadek K. B. (2) ,że nie otrzymał wynagrodzenia za grudzień 2020r. i styczeń 2021r. Powyższe koresponduje także z pismem powoda (wezwaniem do zapłaty) z dnia 27.01.2021r. Powód nie przedstawił rozliczenia godzin z którym miałyby wynikać prawo do wyższego niż na umowach wynagrodzenia za grudzień 2020r. i styczeń 2021r., zatem sąd zasądził kwoty brutto za grudzień 2600zł i za styczeń 1750zł. Powód zeznał ,że zjechał między 15-20 stycznia , pod koniec miesiąca przebywał na zwolnieniu chorobowym, zatem wniósł na rozprawie o zasądzenie połowy wynagrodzenia za styczeń 2021r. , a w pozostałym zakresie cofnął pozew.

Pozwany nie wykazał w toku procesu ,że wynagrodzenie zostało wypłacone. Nie świadczą o tym wyliczenia wynagrodzenia na listach płac , gdyż są to tylko wydruki z wyliczeniem wynagrodzenia. Pozwany nie przedstawił żadnego potwierdzenia odbioru, nie przedstawił także świadków wypłacenia wynagrodzenia, sam również nie stawiając się na rozprawę ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania strony powodowej.

W tym miejscu trzeba wskazać ,że zarzut potrącenia nie był zasadny. Po pierwsze jeżeli pozwany wypłacał w wyniku porozumienia z powodem wynagrodzenia za poprzednie miesiące pracy według rozliczenia godzin netto to takie wynagrodzenie służyło powodowi na podstawie ustnej umowy z pozwanym. Strony mogą modyfikować zapisy pisemnej umowy o pracę i jak wynika z przesłuchania powoda i świadka tak właśnie uczyniły, a pozwany nie złożył w tym zakresie kontr dowodów.

Ponadto potrącenia z wynagrodzenia są możliwe tylko na zasadach wynikających z art. 87 kp.

Zgodnie z tym przepisem z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne, zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz wpłat dokonywanych do pracowniczego planu kapitałowego, w rozumieniu ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. poz. 2215, z 2019 r. poz. 1074 i 1572 oraz z 2020 r. poz. 568), jeżeli pracownik nie zrezygnował z ich dokonywania - podlegają potrąceniu tylko następujące należności:

- 1)sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych;
- 2)sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne;
- 3)zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi;
- 4)kary pieniężne przewidziane w art. 108.

§ 2.

Potrąceń dokonuje się w kolejności podanej w § 1.

§ 3.

Potrącenia mogą być dokonywane w następujących granicach:

1) w razie egzekucji świadczeń alimentacyjnych - do wysokości trzech piątych wynagrodzenia;

2) w razie egzekucji innych należności lub potrącania zaliczek pieniężnych - do wysokości połowy wynagrodzenia.

§ 4. Potrącenia, o których mowa w § 1 pkt 2 i 3, nie mogą w sumie przekraczać połowy wynagrodzenia, a łącznie z potrąceniami, o których mowa w § 1 pkt 1 - trzech piątych wynagrodzenia. Niezależnie od tych potrąceń kary pieniężne potrąca się w granicach określonych w art. 108.

§ 5. Nagroda z zakładowego funduszu nagród⁴, dodatkowe wynagrodzenie roczne oraz należności przysługujące pracownikom z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej podlegają egzekucji na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych do pełnej wysokości.

§ 6. (uchylony)

§ 7. Z wynagrodzenia za pracę odlicza się, w pełnej wysokości, kwoty wypłacone w poprzednim terminie płatności za okres nieobecności w pracy, za który pracownik nie zachowuje prawa do wynagrodzenia.

§ 8. Potrąceń należności z wynagrodzenia pracownika w miesiącu, w którym są wypłacane składniki wynagrodzenia za okresy dłuższe niż 1 miesiąc, dokonuje się od łącznej kwoty wynagrodzenia uwzględniającej te składniki wynagrodzenia.

W myśl art. 91. § 1. kp należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Należy wyjaśnić, że nie są zwykłymi potrąceniami odliczenia z wynagrodzenia za pracę. Odliczeniu podlegają zaliczka na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenia społeczne. Podstawę prawną do odliczenia zaliczki na podatek dochodowy stanowią art. 31 i 32 ustawy z 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 2032 ze zm.). Obowiązek odliczenia składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe wynika z art. 46 w zw. z art. 4 pkt 2 lit. a u.s.u.s., na ubezpieczenie zdrowotne zaś z art. 85 ust. 1 ustawy z 27.08.2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. poz. 1027 ze zm.).

O odliczeniach nie z bieżącego, lecz z kolejnych wynagrodzeń stanowi jedynie par. 7 art. 87 kp. Ponadto należy także mieć na uwadze, że wierzytelność pracownika z tytułu wynagrodzenia za pracę wygasa w zakresie, w jakim pracodawca odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2005 r. I PK 241/04) Pozwany nie odprowadził tych należności jak wynika ze sprzeciwu.

Pracodawca może jednak wystąpić z pozwem o zapłatę nienależnie wypłaconego wynagrodzenia w poprzednich terminach płatności, lecz taka wypłata w oparciu o przedstawiony sądowi materiał dowodowy nie wystąpiła.

Mając na uwadze art. 80 kp sąd zasądził wynagrodzenie jak w pkt. I wyroku.

O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 par. 1 kc w związku z art. 300 kp.

Rygor natychmiastowej wykonalności, co do kwoty 3500zł, został nadany na podstawie art. 477 (2) § 1 k.p.c. Jest to kwota miesięcznego wynagrodzenia powoda.

O umorzeniu postępowania w zakresie cofniętej części pozwu orzeczono na mocy art. 355 § 1 kpc.

Sąd orzekał o kosztach zastępstwa procesowego pełn. powoda w oparciu o art. 98 par. 1 i 1(1) kpc w związku z art. 100 kpc i mając na uwadze przepisy par. 9 pkt. 2 i par. 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sąd przy ustaleniu zakresu wygranej i przegranej miał na uwadze wartość sporu 6100zł. Powód : wygrał w 71, 31%

Stawka kosztów zastępstwa procesowego to 1800zł razy 75 % =1350zł razy 71, 31 %=962,68zł

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 pkt.4 i art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego część opłaty od pozwu , od uiszczenia której powód był zwolniony na mocy ustawy. Pełna kwota opłaty to 400 zł razy 71,31%=286zł. Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych końcówkę opłaty zaokrągliła się w górę do pełnego złotego.